

The Holy See

Üzenet a 21. Ifjúsági Világtalálkozóra

XVI. Benedek pápa

2006. április 9.

„Szavad fáklya a lábam elé, világosság az utamon” (Zsolt 119,105)

Kedves Fiatalok!

Örömmel fordulok Hozzátok, akik a XXI. Ifjúsági Világtalálkozó napjára készülődtek, és szívemben újra átélem az elmúlt év augusztusában, Németországban megélt gazdag tapasztalatokat. Ebben az évben a különböző helyi egyházakban fogjuk megünnepelni ezt a napot, amely hasznos alkalom lesz felelevenítenünk a kölni találkozó lelkesedésének lángját, amelyet sokan elvittetek családjaitokba, plébániákra, közösségeitekbe és mozgalmaitokba. Különleges alkalom lesz arra is, hogy bevonhassátok barátaitokat az új generáció lelki zarándoklatába, amely Krisztushoz vezet.

A téma, amelyet most figyelmetekbe ajánlok a 119. zsoltár egyik verse: *„Szavad fáklya a lábam elé, világosság az utamon”* (Zsolt 119,105). Szeretett II. János Pál pápa ezeket a szavakat így értelmezte: „Az imádkozó lélek eggyé válik Isten törvényének dicsőítésével, amely mint ajándékba kapott lámpás világít léptei előtt az élet olykor sötét útjain” (II. János Pál pápa tanításai, XXIV/2, 2001, 715 old.). Isten kinyilatkoztatja magát a történelemben, szól az emberekhez és szava teremő szó. A héber „*dabar*”, amelyet általában a „szó” kifejezéssel fordítunk ugyanúgy jelent *‘szól’* mint *‘tettet’*. Isten azt mondja, amit tesz, és azt teszi, amit mond. Az Ószövetségben a Messiás eljövételét hirdeti Izrael fiainak és egy „új” szövetség létrejöttét; a testté lett Igében beteljesíti ígérteét. Ezt jól hangsúlyozza a *Katolikus Egyház katekizmusa* is: „Krisztus Isten emberré lett Fia, az Atyának egyetlen, tökéletes és fölülmúlhatatlan Igéje. Benne az Atya mindent elmondott, és rajta kívül nem adatik más ige” (KEK 65). A Szentlélek, aki a kiválasztott népet úgy vezette, hogy a Szentírás szerzői sugalmazta, megnyitja a hívők szívét, hogy megértsék a könyvek bölcsességét. Ugyanaz a Lélek van jelen és működik az Eucharishtiában, amikor a pap *in persona Christi* kimondja az átváltoztatás szavait, a kenyeret és a bort Krisztus testévé és vérévé változtatja, hogy a hívők lelki táplálékává váljanak. Ahhoz, hogy földi zarándokutunkon égi hazánk felé haladjunk, mindannyiunknak szükségünk van az örök élet igéjével és kenyerével

táplálkozunk, amelyek egymástól elválaszthatatlanok!

Az apostolok befogadták az üdvösség üzenetét, és mint értékes drágakincset adták tovább utódaiknak, amelyet az Egyház kincsesládájában hiánytalanul megőrzött: az Egyház nélkül ez az igazgyöngy elveszhet vagy összetörhet. Kedves Fiatalok! Szeressétek Isten szavát és szeressétek az Egyházat, amely lehetővé teszi, hogy eljussatok ehhez a kincshez, és megtaníttatni annak gazdagságát. Szeressétek és kövessétek az Egyházat, amely alapítójától azt a küldetést kapta, hogy megmutassa az embereknek az igazi boldogság útját. Nem könnyű felismerni és rátalálni az igazi boldogságra egy olyan világban, amelyben élünk, ahol az ember gyakran filozófiai áramlatok rabjává válik és – miközben „szabadnak” hiszi önmagát – belevész a hamis vagy téves ideológiák illúziójába. Égetően fontos „*megszabadítani a szabadságot*” (vö. *Veritatis splendor*, 86), és megvilágosítani azt a homályt, amelyben az emberiség botladozik. Jézus rámutatott arra, milyen: „Ha kitartotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket” (Jn 8,31-32). A testté lett Ige, az Igazság Szava szabaddá tesz és szabadságunkat a jó irányába fordítja. Kedves Fiatalok! Elmélkedjétek gyakran Isten szavain és hagyjátok, hogy a Szentlélek legyen a tanítómesteretek. Akkor felfedezitek, hogy Isten gondolatai nem az emberek gondolatai; képessé váltok arra, hogy az igaz Istent szemléljétek, és a történelem eseményeit az ő szemével lássátok; teljességében megízlelhetitek az igazságból megszületett örömet. Az élet útján, amely nem könnyű és nem veszélytelen, olykor nehézséggel és szenvedéssel találkozhattok, és lehet, hogy a zsoldárokkal együtt fogjátok kiáltani: „Mennyire megtört vagyok” (Zsolt 119,107). Ne felejtsetek el vele együtt hozzátenni: „Uram! Tarts életben, amint megígérte szavad... Életem mindenkor teli van veszéllyel, de törvényeidről meg nem feledkezem” (Zsolt 119,107;109). Isten szeretetteljes jelenléte, szaván keresztül a lámpás, amely eloszlatja a félelem homályát, és megvilágítja az utat a legnehezebb pillanatokban is.

A zsidókhoz írt levél írója így fogalmaz: „Az Isten szava ugyanis eleven, átható és minden kétélű kardnál élesebb, behatol a lélek és szellem, az íz és a velő gyökeréig, megítéli a szív gondolatait és érzéseit” (Zsid 4,12). Komolyan kell venni a felszólítást, hogy Isten szavát nélkülözhetetlen „fegyvernek” tekintsük a lelki harcban; erővel hat és gyümölcsöt terem, ha megtanuljuk *meghallani* ezt a szót és *engedelmeskedünk* neki. A *Katolikus Egyház katekizmusa* így magyarázza: „Engedelmeskedni (latinul: *ob-audire*, 'odahallgatni') a hitben azt jelenti, hogy az ember szabadon aláveti magát a meghallott szónak, mert igazságát Isten adja eléje, aki maga az Igazság” (KEK 144). Ha Ábrahám ennek az 'odahallgatásnak' a példaképe, akkor Salamon, a maga személyében, az Igében rejlő bölcsesség lelkes kutatója. Amikor Isten azt kérdezi: „Kérj, mit adjak neked!”, a bölcs király ezt válaszolja: „Adj hát szolgádnak éber szívet” (1Kir 3,5.9). Az „éber szív” titka abban rejlik, hogy a *meghallásra* képessé formáljuk szívünket. Mindezt úgy lehet elérni, hogy állandóan Isten szaván elmélkedünk, gyökeret verünk benne, és törekszünk annak egyre jobb megismerésére. Kedves Fiatalok! Arra buzdítalak benneteket, hogy alakítsatok ki bensőséges kapcsolatot a Bibliával, tartsátok mindig kéznél, legyen olyan számotokra, mint egy iránytű, amely mutatja a követendő utat. Ha olvassátok, megismeritek Krisztust. Szent Jeromos így ír ezzel kapcsolatban: „A Szentírást nem ismerni annyit jelent, mint nem ismerni Krisztust” (PL 24, 17; vö. *Dei Verbum*, 25). Isten szava elmélyítésének és megízlelésének jól kipróbált útja a *lectio divina*, amely magában foglalja az igazi lelki út lépcsőfokait. A *lectio*-ból kiindulva, amely a Szentírás egy

részének az elolvasásából és újraolvasásából, valamint lényegi részeinek a befogadásából áll, elérkezünk a *meditatio*-hoz, amely olyan, mint egy belső megállás, amikor a szív Isten felé fordul, és megpróbálja megérteni, hogy mit üzen ma szava a konkrét életben. Ezt az *oratio* követi, amikor elidőzünk az Istennel való személyes párbeszédben, és végül eljutunk a *contemplatio*-hoz, amely segít, hogy nyitva tartsuk szívünket Krisztus jelenléte felé, Akinek szava „sötétben világító lámpás, amíg a nappal fel nem virrad, és a hajnalcsillag fel nem ragyog a szívetekben” (2Pét 1,19). Az Ige olvasásának, tanulmányozásának és elmélkedésének egy olyan életben kell kibontakoznia, amely következetesen hűséges Krisztushoz és az ő tanításaihoz.

Szent Jakab így figyelmeztet: „A tanítást váltsátok tettekre, ne csak hallgassátok, mert különben magatokat csaljátok meg. Ha ugyanis valaki csak hallgatja a tanítást, de nem követi, hasonlít ahhoz az emberhez, aki a természettől kapott arcát tükörben nézegeti. Megnézi magát, aztán odébb megy, s nyomban elfelejti, milyen is volt. Aki ellenben figyelmesen tanulmányozza a szabadság tökéletes törvényét, és ki is tart mellette, aki nem feledékeny hallgatója, hanem tettekre váltója, az teljesítésében boldog lesz” (Jak 1,22-25). Aki hallgatja Isten szavát, és folyamatosan hozzá igazodik, biztos alapra helyezi saját létét. „Aki hallgatja szavamat, és tettekre is váltja, az okos emberhez hasonlít, aki sziklára építette a házát” (Mt 7,24): ellenáll a viszontagságoknak.

Krisztusra építeni az életet, örömmel befogadni a szavait és a gyakorlatban megvalósítani tanításait: íme, harmadik évezred Fiataljai, ez kell, hogy legyen a ti programotok! Létfontosságú, hogy megszülessen a Krisztus szavaiba belegyökerező apostolok új generációja, akik képesek válaszolni korunk kihívásaira és készek az Evangéliumot mindenütt hirdetni. Ezt kéri tőletek az Úr, erre hív benneteket az Egyház, és - ha nem is tudatosan – ezt várja tőletek a világ! Ha pedig Jézus hív benneteket, ne féljeteek nagylelkűen válaszolni neki, különösen ha azt kéri tőletek, hogy a megszentelt élet vagy a papság útján kövessétek. Ne féljeteek, bízzatok Benne és nem fogtok csalódni.

Kedves Barátaim! A XXI. Ifjúsági Világtalálkozó napján, amelyet Virágvasárnap, április 9-én ünnepelek, elindulunk a fiatalok világtalálkozója felé vezető zarándokúton, amelyet Sydneyben rendeznek meg 2008-ban. Együtt készülünk erre a nagy találkozóra miközben – különböző találkozók alkalmával – közösen elmélkedünk ennek témájáról: „*A Szentlélek és a küldetés*”. Ebben az évben figyelmünk a Szentlélekre irányul, az *igazság Lelkére*, amelyet Krisztus, a testté lett Ige nyilatkoztatott ki nekünk, hogy megnyissa mindannyiunk szívét az üdvösség Igéje előtt, amely elvezet a teljes belső Igazságra. A következő évben, 2007-ben János evangéliumának egyik verséről fogunk elmélkedni: „*Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást*” (Jn 13,34), így jobban megértjük, hogy a Szentlélek a *szeretet Lelke*, amely belénk oltja az isteni szeretetet, és érzékennyé tesz bennünket testvéreink anyagi és lelki szükségleteivel szemben. Elérkezünk végül a 2008-as világtalálkozóhoz, amelynek témája: „*Megkapjátok a Szentlélek rátok szálló erejét, és tanúim lesztek*” (ApCsel 1,8).

Már most kérjétek, kedves Fiatalok, Isten igéjének fáradhatatlan meghallgatásával a Szentlelket, az *erősség és tanúságtétel Lelkét*, hogy képessé váljatok arra, hogy félelem nélkül hirdessétek az Evangéliumot a föld minden határáig. Mária, aki az apostolokkal együtt várta a pünkösdöt, legyen édesanyátok és vezetőtök. Ő tanítson meg benneteket befogadni Isten szavát, emlékezetekben és szívetekben megőrizni azokat (vö. Lk 2,19), miként ő ezt egész életében tette. Ő bátorítson benneteket „igent” mondani Istennek, a „hit engedelmességében” élve. Ő segítsen nektek, hogy

megmaradjatok a hitben, állhatatosak legyetek a reményben, kitartóak a szeretetben, és mindig engedelmesek Isten ígéjével szemben. Imádságaimmal kísérlek, és szívből megáldalak benneteket.

Vatikán, 2006. február 22.

XVI. Benedek pápa

© Copyright 2006 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana